De klaaine Hinderk

Dou de klaaine Hinderk op n waarme zummernommedag geboren wuir, zee zien moeke:
“t Is n mooi kind.”
En op heur bestel bekeek de voader hom ais wat noader en hai zee:
“Hest geliek, wicht, t is n geef jonkie. Nait te laank, nait te kört, nait te dik of te dun, mooi rose en nait blaik. Wie maggen tevreden wezen.”
En de grootolders van weerskanten kwammen om de klaaine Hinderk te bekieken en zai deden dat van stoefbie, want zo doun grootolders dat. Ze zeden as uut ain mond: “t Is n geef jonkie.”
En de buren van weerszieden mozzen ook evenpies kieken. Ze gavven de moeke n smokje, de voader n scholderkloppie en vonden, dat jong kon der best mit deur...
Tot zien dattiende joar aan tou heurde de klaaine Hinderk niks aans as: “Wat n schier kereltje” en “Hai kin der best mit deur.”
Op n duur wuir e doar goud flaauw van en hai wol ook wel ais wat meer van de wereld zain as zien aigen haim, dat kon, haar e heurd. En hai besloot, dat hai mos mor votgoan, woarhin vuil nog te bezain.
In t schuurtje achter t huus timmerd’e zok n nuver vlöt van olde plaanken dij e hier en doar opscharreld haar. Tegen elk dij hom vruig wat dat worden mos en wat e der in vredesnoam wel mit doun wol, zee e:
“Wacht mor rusteg òf, de wereld is nait roazend moakt,” al leek dat ter assmis wel op. Hai foevelde en dee en noa n joar was zien vlöt t degelkste dij ooit deur kinderhanden in nander knuterd was. Dou was tied komen dat de klaaine Hinderk n plan bedinken kon. Elke nacht van twaalm tot aine dochd’e stief noa, overdag was t hom te lewaaierg aan d’kop en mos e ook teveul antwoorden geven op teveul vroagen, en persies n joar loater haar e zien plan veur nander. Hai zee niks tegen zien voader en moeke, want ook al mos e ieder dag heuren dat e n mooi geef jonkie was dij der best mit deur kon, hai haar toch gain hekel aan heur en wol heur ook gain verdrait doun.
Tegen mörntied, dou t bladstille van de veurege dag overgoan was in n stravve wind en de flaauwe moane nog achter de joagende wolken hong, dou dochd’e, dat t mos mor wezen. Hai torde zien vlöt doar e n prachteg zaail opzetten kon, tou t schuurtje uut, bon der n dik taauw aan en luit hom bie daipswale dele sakken. Dou sprong e smui aan boord, der zat hom ja gain vetbultje in de wege, trok t zaail omhoog en doar voarde hai hin, richten op van de grode zee…
Nou zel elk mins wel nijsgiereg wezen noar wat de klaaine Hinderk wieder beleven zol en dat is ook ja hail minselk.
Loat ik joe din vertellen hou t hom aal op zien raaize verging...
De klaaine Hinderk voarde veur de wind aan deur t daip hin. Wel wat onwenneg, mor dat zol elk ja zo vergoan dij dat veur d’eerste moal dee. Hai mos goud oppazen dat e nait tegen de wale aan kwam en dat was nog stoer genogt, want t daip was nait aal te braid en hai haar n beste gang mit zien vlöt. Bie d’broggen mos e t zaail strieken, mor dat haar e al gaauwachteg in d’slag. De klaaine Hinderk was n handeg kereltje, aans haar e ook ja nooit zo’n prachteg vlöt baauwen kind.
Dou e twij of drij broggen achter zok loaten haar, streek ter mit wiede vleugels n kobbe op zien vlöt dele en ruip mit schelle stem:
“Moi, Hinderk jong. Doe hier op t woater?”
De klaaine Hinderk was stokverboasd dat e gezelschop kreeg, wèl is doar ook op verdocht as je doar zo voaren, dat hai mos noar n antwoord zuiken. Mor noa n menuut schoot hom in d’zin wat e zeggen zol en hai zee:
“Joa.”
De kobbe was dik tevreden mit dit antwoord en pikde n witvissie tou t woater uut. Hai slook hom in ainmoal deur. Dou muik e n poepvere op n houke van t vlöt en dee n stok of wat trippeltreden noar veuren.
“Ast doe nou om mankracht verlegen zitst, Hinderk jong, din staait hier aine dij die wel helpen wil, hur.” En de kobbe klapperde mit zien vleugels tegen zien spierwidde borst. De klaaine Hinderk was slim bliede mit dat aanbod, boetendes haar e van zien voader leerd, dat je mozzen niks aans òfsloagen as blinde muggen.

“Dat is goud, kobbe,” zee e. “Mor wilst ter in t vervolg wel om dinken dast dien rommel nait op mien vlöt valen letst? Doar heb k hom nait veur moakt.”

De kobbe kreeg n kleur, zo schoamde hai zok.

“t Ontkwam mie, Hinderk jong,” zee e verlegen.

Hai nam n snoavel vol daipwoater en spuilde zien ofval weer vot.

“Zo beter, Hinderk jong?” vruig e onderdoaneg, want hai begreep wel dat de klaaine Hinderk de boas van t vlöt wezen zol.

“Joa, t kin der mit deur,” zee de klaaine Hinderk lopiesweg en hai schrok ter glad van dat juust dat zinnechie hom zo veur in de mond lag.

“En hou haist doe?” vruig e der gaauw achteraan. “Dat k die teminste bie dien noam nuimen kin.”

En de kobbe ging liek veur hom stoan, huil daip oadem en zee groots:

“Ik, Hinderk jong, bin Tais van Kloas en Oale.”

“Tais is mans genogt,” zee de klaaine Hinderk. “Din zel we nou tot de toakverdailen overgoan.”

Dat haar e voak heurd van zien oompie dij veurzitter was van d’speultoene. De kobbe begreep hom eerst nait, mor dou de klaaine Hinderk hom uutlegd haar wat e dermit bedoulde, dou was e t mit hom ains: dat de toaken verdaild wuiren was van t alergrootste belang. Aans zol t ja n rommeltje worden aan boord.

“Eerstens,” zee de klaaine Hinderk langzoam en dudelk, “ik heb t hier veur t zeggen. Twijdens, ik bestuur t vlöt. Daardens, doe holdst hier de boudel schoon en as leste punt wil ik nuimen, doe zörgst ter veur dat we t ain en t aander achter de knopen kriegen. Ik heb gezegd.”

Dat leste heurde derbie, dat betaikende dat e uutproat was. Zo zee zien oompie dat ook aaltied.

“Joa kiek...,” begunde de kobbe, mor de klaaine Hinderk zee string: “Tais.” En dou klapde de kobbe zien snoavel dichte en stook zien vleugeltje in de högte.

“Joa, Tais?” vruig de klaaine Hinderk.

“Mag ik wel “schip ahoy!” roupen as ter n dikke boot aanvoaren komt?”

Doar mos de klaaine Hinderk n zetje stief over noadinken en dou zee e:

“Doe dust mor, Tais.”

En zo voarden ze deur t daip hin. De wolken waaiden vot en de zunne
begunde te schienen.

Inains ston der zó’n nuver wichie op daipswale, dat de klaaine Hinderk wuir der hait en kold van. Hai streek van opwinden t zaail.

“Tais,” stutterd’e. “Tais! Wie leggen aan.”

“Joa kiek...,” begunde de kobbe, mor de klaaine Hinderk onderbrook hom, koggelde zien keel schoon en zee:

“Tais.”

t Nuvere wichie ston rusteg te wachten en zee niks. t Vlöt stommelde tegen de wale aan en de klaaine Hinderk en zien helper Tais haren sikkom in t daip legen. t Nuvere wichie begunde te laggen, de troanen luipen heur over de wangen. De klaaine Hinderk dus der gain kwaod woord van zeggen, stel die veur dat ze din votlopen zol.

“Wat binnen ie ja dikke klonterds,” zee ze en wisde zok de troanen van de wangen òf. En de klaaine Hinderk zee dat ze doar wel geliek aan haar, mor dat t slimmer leek as dat t in werkelkhaid was. Ze mos der dus mor nait teveul acht op sloagen. En hai vruig heur of ze aan boord van zien vlöt komen wol om n indje mit te voaren. Dat luit ze zok gain twijmoal zeggen!

“Dat lagt mie tou,” ruip ze vrolek en ze sprong net zo smui op t vlöt as de klaaine Hinderk n uur of wat eerder.

“Woar goan we hin?” vruig ze en ze nuzzelde zok veur op t vlöt.

“Noar de grode zee,” lagde de klaaine Hinderk dij aal wiezer mit heur wuir. “As t mitzit, teminste.”

Ze voarden en voarden aal wieder en wieder en trokken zok gain spier aan van t volk dat op daipswale ston te wiezen.

“Doe nemst de verantwoorden op die,” zee de klaaine Hinderk tegen de kobbe. “Ik wil n zetje uutrusten.” En hai kroop noast t nuvere wichie.

Dat haar de kobbe ook net in d’zin had, mor hai dochde aan punt aine van de toakverdailen en dij zee dat de klaaine Hinderk t veur t zeggen haar. Hai mos zok ter dus wel bie dele leggen. Noa n uur of wat stroomofwoarts voaren kwammen ze bie de grode grode zee. De kobbe ruip zo haard as e kon:

“Schip ahoy,” want der was n dikke boot te zain.

Hai was bliede dat zien stem zo wied over t woater klonk, dat haar hom aaltied al slim mooi tou leken. De klaaine Hinderk ston wel vief menuten stil te kieken. De grode grode zee was nog groter as dat e docht haar.

“Waist doe de weg hier, Tais?” vruig e.

“De weg nait,” zee de kobbe, “want dij is hier nait, mor ik wait wel n stee om ons te verschoelen veur aal dij lastege lu doar.”
En hai wapperde mit zien vleugels kaande van diek op dij swaart zag van t volk.
“Doe gaaist dien gang mor,” zee de laaider. “Ik vernuver mie hier wel mit t nuvere wichie.” En hai knovvelde en dee heur, de kobbe kon der nait meer noar kieken van ofgunst.

Veur t eerst van zien leven haar de kobbe t bevel over n prachteg vlöt, mor hai dee t goud. t Zaail ston bol en hai voarde zunder ho liek op n onbewoond aailaand aan, vol bomen en bloumen en dunen van wel twinteg meter hoog. Dou ze der sikkom wazzen en deur de branding stoven, keken de klaaine Hinderk en t nuvere wichie zok de ogen uut de kop, zo schitterend vonden ze t. Ze ruipen bliede:
“Hier blieven we.”
Mit man en macht trokken ze t vlöt op t strand, aine... twije... drije en kloar was Kees. De knientjes en de vogels kropen verschrikt achter de stroeken, want ze haren ja nog nooit gain minsen zain. Wel n kobbe, mor gainent dij proaten kon.
“Nou zel k eerst mien plicht doun,” zee de klaaine Hinderk en huil n balpinne tou d’kontbuutse uut.
Dou schreef e n kört, mor keureg braifie aan zien olders:

Laive voader en moeke,
Moak joe over mie mor gain zörge. Ik kom wel terechte.

De groutnis van
Joen Hinderk.

Hai stuurde de kobbe der mit op pad en dij ruip drij moal “schip ahoy!”
en vloog der dapper mit vot.
“Nou baauwen wie ons n husie,” zee de klaaine Hinderk tegen t nuvere wichie en zai zee dat heur t goud was.
Van olde plaanken timmerde hai n hut in nander en dat ging hom makkelk òf. Hai haar ja al wat ervoaren opdoan in t knuterwaark. Mit t nuvere wichie ging hai derin wonen en zai bleven doar tot aan heur leste oadem tou. De kobbe kreeg n hokkie veur zokzulf en hai ruip de haile doagen deur “schip ahoy!”

Auteur: Gré van der Veen